

Kestegårn. För i tiden använde man kestegårn mycket, då man fiskade i ån. Det fanns då gott om fisk, och om man kunde få många fjög i ett gåsn, om man hade lyckan med sig. Nu är ju vattenet surt så att fiskarna, som fiskes mycket sparsamt, är otvungen till mat. Man får ju den fulla katten.

Detta kestegårn tillnar en pärl, i vilken fiskens orid fångadell venedutes i. Sjätens gåsnell tillnar, med det är utspärl en stor parasoll. Skillnaden är, att den öre-spändr delen med tyg, går fast änder om utål i stället för chän uppifrån och ned till kontornib. Sjätens näleb är spänd omkring en rund ring en halv dec. (3-4 cm) i genomsnittning och 3-4 cm. höj. Utv en cm. fjorde. Detta utviges utvige ar ett halvt kokoen, som man köpt hos några slaktare eller några grannar. Detta nät var c:a 10 alnar långt i omkrets och c:a tre alnar högt eller djupt (brett). I hanten på näleb fanns en grov

lina varl. av hempa. Man kunde ämbakstygel.
 På denna lina var trådd en mass hylulor,
 vanligen 20 nr denna sutta på en halv avlösd
 från varandra. Vad man kunde mända, kunde det handa
 att de sutter endast på några tunnors portar. Antalet
 kulor berodde på hur stort värdet var. Flesta kulor
 gjordes av järn. Man köpte hylulor handlanden,
 som älskade att om stöpte del sedan i träformar, som
 var avpassade efter kulornas storlek. Dessa var
 endast en halv tunn i genomgången. Men om denna
 gång hade man en järnform som bestod av
 två halvor, som var utstämde efter kulornas storlek.
 I ringen köpte man en spulformig bit, vanligen
 ett par tunn lång om $\frac{1}{2}$ & bred om denna bestod
 av ett halvt höken. På dess översta kant
 sutta struk nedanför halv varl. 9-15 nr antingen
 i en rad eller i fem rader, då den nedre

från var utskuren i mitten med en mellan båda
i den övre stå. I denna drab sattes dubbla segel-
garnstolen. Men när såväl denna, så utredde de
sig var en ett solfjädrar och sträcker sig ner till
botten på nätet och till halsen. Mellan varje snöre
satt ett visst antal hutor et fem, ibland fler eller
färre. I andra änden på kornet var en lång
denna som var ca 10-15 alnar. Men höll man i,
när man drog in nätet.

Om för nätet att huda sig ordentligt fördrades att
hade en rätt så god ömhet. Det kunde ibland
gripas, då man på skulle hata det ganska
långt ut, kanske en 10-12 alnar.

När man nu kastade, så höll man ena handen
i övre delen av nätet och d. andra i nedre delen
av kornet. Men kunde man ha den fjätte slagen
om akeln, så att den fjätte löpa, när nätet

hatades ind. Men förtiem del, att vana krestare hade
 ena nabbanten i munnen. När man nu skulle
 mata, fick man se till på att man fick fast
 på maten. Det frändes äg om viss stycke-sant frimaga
 att bedöma avstånd. På att påverka på tillräcklig
 stark fast, så tog man likom fast med kroppen
 och dröjde samtids, man hatade över kroppen åt
 höger. Man kunde del pånde, att man i stället
 vud sig åt vänster. När man näml träffade vatten-
 ytan, så bedde del ut sig till hela sin vilds men
 spönk samtids på grund av flyhulgenastyrande
 fast botten. När del hade legat ^{en stund} efter maten
 omedelbart efter, så drog man upp del igen
 genom linan, som man hade om axeln. Så kunde man
 chälla på många gånger. Man kunde få ett par
 tyng i varje hand. Man kunde förlösa så länge,
 till man icke såg någon fäste mer. Man an-

4253

vände Karlens del på vägen (april - maj månad)
 då fisker gård en för att leva i vägen. Men tog
 myskel med möll (ort), skall samt abore. Både
 smolt och abore gård i stam, när de gård smolt and
 Men medan smolten går del alltid, då delar abor-
 stammet efter lek periodens upp sig och de gård
 vilda på vandra ut i havet. Både smolten och
 aboren lägga sin roar i vatten. Ibland kan man
 få se hela massor med roar, som rolen skall
 klämma ut. Man fiskar med nät och på botten
 (sept - okt) månad, då tog man myskel med abore
 och möll, som då i stora stam vände åter på
 del saltvatten i havet en i år.
 Nätet var gjut av 12-15 färdigt bomullsgarn.
 Vägen var för ganska. Men inprägnade ej
 nätet med något särskilt medel utan när man
 använde del, så att man del läggs och tar

Skriv endast på denna sida!

5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gliv. Den användes för mycket, då man
gickade i ord och kunde äta den som fanns där men
det blev man ju ante om.

Spårens gliven består av ett stater, som man nitat
av två längs- och två tvärgående qjufjärnstrucken varl.
fjärnstr. De föra äro $c:a 2 = 3$ meter långa och $c:a$
 $1/2$ meter de senare. På detta stater har man
sedan spänst qjeroniserad järntråd eller sådant slättråd
såd man har full kambrumar både ^{på} öfver och under, som är
huggrig till formen (= halvrand) och på kortsidorna. I
stället för järntråd brukar man även använda
kampa, qjrb och småkådelg qalen. I stället för järn-
str $1/2$ och $1/4$ använder man även varl. puculakter.
För hålla nätet spänst, så har man två bågvar,
som sitter under nätet, en på vardera ändan och
således har man dessutom ett järnstr (tråd) eller
låtite, som sitter under nätet och går på ryggsidan (ovan)

om frivänder om som man håller det lila, så att nätet
sätta väl avsett uler till lila qvisen. I stället för fänslet
fullt med bly, kan man sådana av jule, varus qvisen
är mycket bättre.

Hela undersidan är för god mat.

När man avrunda qvisen, så kan man sedan mål-
kladda sidan närmast om den öppna sidan utill.

Sedan klappas man med den i vatten. Man kan
ett litet bit eller en korg, som man tar fiken i.

Man fiskar med denna mest utmed stranderna
eller närliggande ställen, så att vattenet god fisk
kan få. Det är mycket okänt. Man hade

desutom en man, som gick i vaska och ställte med
en lång stak. Därför skulle han kunna
fiska och fräsa den sådana i qvisen.

Pack var det kunde man få mycket fiske.
Man tog sådana med sig till att man är

4253

8

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

smört och abona och en annan gädda kunde
man också få. När man nu märkte, att det
rörde sig i glis, måste man vara mycket
kvick och omedelbart dra upp den. Så kunde
man hålla på många gånger eller tills man
fått så mycket fisk man ville ha. Det för
tiden fanns det gott om fisk i ån.

Man använde glis hela året, både sommar-
och vinter. Om isen låg, slog man hål i deuna
med en axa.

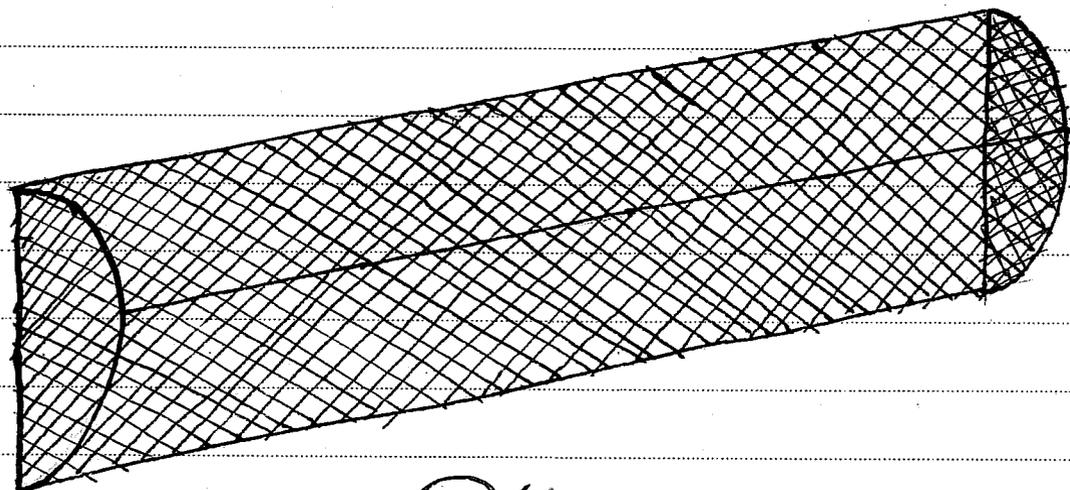
Man kunde fiska med glis hela dagen ändå
fullt möjligt föll på.

Man fisk i deuna ål och smört samt skall och i
credentags fall näpp stork och gädda

4253

9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gliv.

Skriv endast på denna sida!

Spjeter. Man använder detta för adfärd. Man har tre
 olika typer. Själva spjeter länas en grepp. Man har först
 ett läte av fure på ett par alnar. På detta har man sedan
 för spjeter. Den kan ha olika utseende. På den äldsta
 typen har man endast tre eller fyra utlöpare på varje
 sida. I denna och rättare delas ändas är i spjeter frödd
 eller utbildade till hellingar. Den yngre typen har tre eller
 fyra utlöpare om på dessa sitta utseende sinnerkanten två
 eller tre hellingar ritade snett utåt. På den yngsta typen
 delas hellingar helt om bräda och i stället är spjeter ut-
 löparna, som är gjorda av fjäderlåt, fjäderande. Vårst man
 har börjat använda den första typen, beror på, att, då
 man spjeterde åt, kunde det ofta, att hud om avseel av
 alen. Fortnade på faggarna, då den olagade sig. Man ansåg,
 att det var djurplågen att använda ändarna.
 Man tog huvudsakligen åt med spjeter. Något blott hade
 man ej. Det var vanligen om dagen (man tog även, vapen

4253

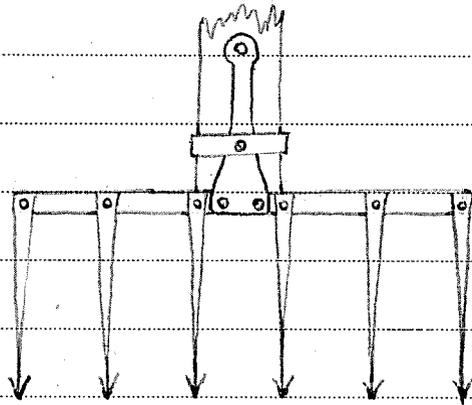
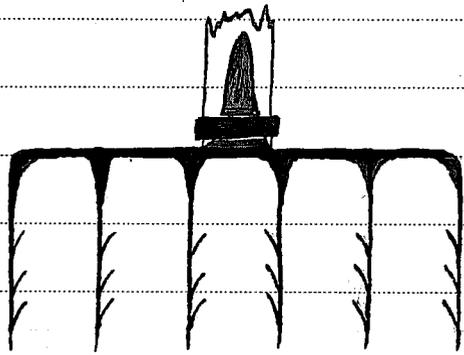
Man y bekvöda sidan.

Man lystrade utmed strandkanterna. Men tycker ju
mycket om att stänga sig bland växterna i västarkanterna,
speciellt kludderbågen är en mycket plats för den.

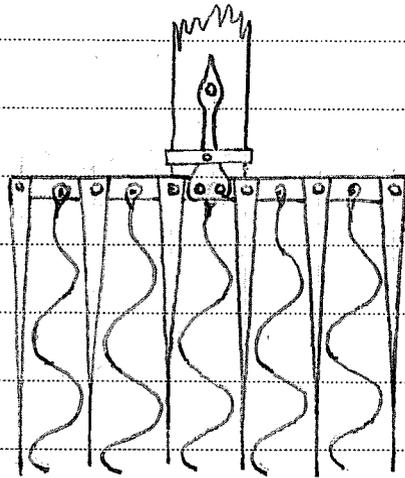
11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4253

Två typer hullingförsedda ljuster.

← Torde vara en viss uppställning
av uppställningen. Ljusten som
avbildaren åsyftat är väl ljuster
d. v. s. av olika hullingförsedda välar
av "fjäderstål" enligt Beaucarus.

Ulf
1957.

*Ljuster med stålfjädror
mellan tänderna.*

Viltkängarna. Detta bestod av dels en linor, som är gjord av
svartfärgad bomullsgarn, c:a 20 fannar lång. Delt har man
hlyttel, som man gjut tjäl. Men man köpt blygel, smält och
sedan slöjt det i en form av trä eller järn. Sedan har man
drägl linan genom hålet i blybiten. Vid änden på linan har
man fäst en fem leden qvar stakad, c:a 6 tum åt vardera
hålet, räknat på mitten. I vardera änden på denna sitter
en "bjäms" som är en alm lång. I änden på bjämsittet
är alskott nr 2.

Skär man fiskar med snöre, på liggva båten för ankare.
Man har nu en tre-fyra men i samma båt och fiskar i
östra änden. Man måste vara rätt långt ute, på ett
djup av 14-15 fannar. Skär man nu fisker
och snöre, så skall man ej låta det spekar tub
fötta ut. Håll det på ett avstånd på denna på
något alm. Skär man viltkänga ser det metall-
qvarstunda föremålet, på snygga den i linan och en

4253

19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men ej kommer på första gången, på bara rycker man
lite i löran, så är hon framme igen.

Välkommen gud ej i stäm som vällen. Men man kan ändå
på svenska myskel. Man segrade ut på förmiddagen
och eftermiddagen om stannade i hand för kvatt. Särskilt
i äldre tiderna var det ett myskel av vatt försvatt.

Man skedd viktig både om man vill vintu. Var det
is, så köp man bara dräl, den och sedan stänkta
man nu snöbi håll.

Man användes vid detta spel ej en stor förtal,
utan vänligen sitta man på fjärr i en skå eller
snipa. Den fjärr är ju i stäm den senare speltag:
såde för ut aliter men medan den fjärr har en
förtaliga bred ut, är den på den senare myskel
omel.

4253

Skallskälar: I Sammanhang med vilkingsbrevet kan man nämligen tala andra sätt, som man sika med kock på. Man kan sålunda både äta och traskakror och gäddskror, som man ^{tar} framgäddor med.

Gemensamt för dem är, att man har en lång lösa, som är 100 fanna. På varje fanna på denna sitta en ^{gans} tass, som är en aln lång och i änden på denna detta en ålskrok nr 2. Som vanligt, när man skall ut och sika, måste man lägga lösa på viss öst.

Man tillerma korpas de upp korporna på en "öplil"-ra, en bleven kupp, som är c:a 1/2 m. lång (1 aln) och på vilken avstånd mellan korporna är 1 tum, lagom stort för att man skall kunna sätta dit de 100 korporna. Man lägga stavarna i fri hand för att de ej skall komma till, när man sätter ut dem.

Splitten är verkligen gjord av ett för att den skall vara stark och omländsbeständig. Ländan sitter en lake.

4253

Samman aurändes (men varl. sek.) av ritna del fins
 många olika sorter. Men här sakunda sand- best-
 bruna sek eller koherent. Även trög men smältill i bitar.
 Det är mycket vanligt, att man har flera stövar med
 100 kornen, ibland ända till 25, 10 är mycket vanligt.
 När man lägga ut kornarna, så tar man ombord
 mängd med "bjersarna" om "öpliten" med kornarna. Sedan tar
 man ut på 10-15 fannars djup i sin eka eller
 snipa, vanligen det senare. Medan då den ene rot, så
 skaplar den andre av kornarna en om en och stänger
 ut dem i rättnel. Det är märkt, att man lägga
 inte kornarna i en råk länge utan i bägar eller i
 pottor för att undvika att kornarna fro sig.
 Till sist när kornen är slut, så rätta man ut
 "vatten" för att utmärka var skåpan bägar och
 slutar. Som kallas även stöder. De bestå av en
 träkäpp. & ett par alnar lag om en tunn bred om på

4253

Deena har man sedan trätt klockskivan, i flera lag.
Toppsten på vaken sitter en spjora eller om det är
svart eller lantuna. Man gjorde vaken av ett
eller flera, var. del oöfvermånda. samtidegt fäste
om en sten med till, så att den ej skulle slås om.
På grund av sänkt tyngd så hade sig klockarna på
botten.

Man slår ut klockarna på brännen och tog upp dem
på mörgonen.

17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Rekhar: De frøb an nãrãnda rekhar tar man i en rekhar. Den sknas en vanlig pãe. Öresel sãter en låge, som ãr bred 5 meter i diameter. Pã dessa ãr spãnk nãll, som ãr en meter djupt (eller en alm). Vetta ãr knutsk av sevhãdylf bomullsgãsen. Sedan frã att man skall ha nãrã att hålla i, då man anvãnder den, kan man spãnk pã en fãnn-flãke, som ãr fãrbãtt i ena kanten. Den ãr 50 meter lãng och 50 decimeter bred.

Stãr man frãsk med rekhar, då gãd man utmed skanderkanten och låter hãr fãlja botten, då ãr alken frãnes. Pã då pãtt kan man fã massor med "rek" pã ett enda drag med hãsen.

Den tycker mest om att vãrãna i bãngen utmed kanten.

Sällkypor. Man får jag väl utom på verk även i
S. H. alskypor. Dessa ha använts mycket för i
tiden men är nu bortlagda. Den är flätad till som
en vanlig potatshöggar klorna enesibbor. Den
librar en flaka, omgärdar är flätad. Den är smal i
båda ändar men bred på mitten. I ena har den ett
en löpse libbor en vanlig somma, i andra sitter
en träplock, som man tar bort, när man förvarar
den, ibland har man en kirk i stället, som kanske
bättre täpper full hålet. Man fick sådana från
Blekinge, där man tillverkade sådana. För för-
farande, att man fick sådana från V. Götting, där
de kommo förande full skäre för att avyttra sina
hemspjösälster.

Dessa är av olika storlek. Man har både
stora, som är mer än meter långa och 2-3 dm i
månets samt mindre, som inte är mer än en

4253

halv meter samt en den. i omloppet, för att de
skula öppna full botten, lade man stenas i dem.
Men här läggs den på både djupt och qvart
vatten. Men använde sig af met. åas och
mannan. På den smala delen är de endast tre tum.

Thund svarade man: om hatterg om den i stället
för att den skulle öppna till botten.

När den har blint sur, då gån den full botten och
den lyfts.

20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Forhållningar: Den är bäl att fiska om vintern i april
månad, när den ligger. Den läggs till en spec. på
stening botten. Den är då mycket fel och god. Men
redan i maj månad, då den utledd, så blir den
mycket mager. För öfrigt är den nästan till en mager,
till roten bryes i september och oktober. Under hela
somraren är efterfrågan på handla med torrk mycket
liten, varför det kan hända, att man kastar ut i
havet event. Fisk, som man fått spec, om den är
liten.

Man fiskar torrk både på kusk och i garn, som
sedesmen skall omtalas.

Man hade tillkom vid ånderohana långa linor, på
vilka det satt en tass på varje fanns. I änden
på denna hade man satt en kusk, som var försett
med en kulle i speten. Man hade varit två
månader.

4253

Man lade dem broker på både djup och grund
vatten på bottas.

82.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gaddelurkar. Som gaddan är ett mycket glesbent
och kraftigt djur, så betonas men mycket starka
fästningar att ta den med.

Så man fästas med gaddelurkar, så har man
likom vid ålurkar en lång tå, som är c: a
fyra femmar lång. Den är gjord av mör-
kredigt linjärn, som är mycket starkt så att
det kan motstå gaddans kraftiga rörelser i vattnet,
om den skulle fastna på botten. På denna tå
fästs till några tarsar som hos de frägnade
kubityperna ett stycke, i ena änden slutas, har man
satt dit en flatad nål, i vilken den är fast,
dena nål är eller zotten fast på den övre sam-
kanten som en tass eller "tass". I änden på denna
ötte en stor gaddelurk fästas i en klusen
ströbet likom i en lypa.

Som föte användes man en stor lapp, som är

4253

farbratt på botten i kanten på en mångelgros
eller något sådant. På denna tåggå sitta sedan
klippan med Fins och kist
Man bör tåggå merke full att del sitta endast
den kist på varje lina.

24.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Rusor. Man använder dem för gamla mysket. Man är det bland de egentliga fiskarna en föga använd fiskemetod.

Man knyter sjöva rusen av västvedsgelät mö-tolor trådig bomullsgarn. Till en sidan rusen har man fyra båg, som är gjorda av koppartråd (järntråd) eller mjukt blygilt tråd ex fil.

På rusen finnes en arm. Sjöva kanten ser den breda lina, som utgör det samma, kallas ^{sinne} sinne. Man har flera sorts sinne, både mö-tolor-sinne.

Törskanten är fortalt vid sinnen spår, som hänger ned från de samma. I ändkanten har man sytt på denna blybitar eller god sinnen genom ett hål i detta.

Markernas storlek bestäms efter antal bord. Man har 42 bord på en fub rusen och 52 bor på en fub de samma. Den fjärde delen kallas strub.

Stenar i ändkanten sälles.

4253

Man sätter en svan fitt ned i vatten utan
konligen tånge man den på färas, som be-
ar tycka läkten på 1 1/2 m. lönge och två
derim. buda.

När man sätter ut svan på botten invid hand-
kanten, så kan man egentligen ha lika svan, en
i bågen, ar även nu en i slutet av denna.

På så vill man man binda ihop en rad av svan
eftre varandra.

26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Silagaen. Man kan både sitta, tonda och spändegåsa.

Alla siltugöper kallas med ett gemensamt namn
Cnåungar.

Sjåtra garnet är gjort av nr: 50 och 60 sextu-
delg. Örbakten eller den snala bakten, som är gjord
av kampa, kallas Sjöme nr: 12. Örbakten hänger
ned på bakten flad. Sjömebakten har man bly, som är
fäst vid Sjömen.

Silagarnet kan vara stort eller mindre. Man har
Sjöme, som är 1200-1500 bly. Vanligen är det
en fem mellan Sjöme på nätet.

Alla Sjöme vara 250-300 bly djupa.

Det man nu skaffer sig gäva, så Sjöme de Sjö-
mebakten. Man skaffer bland dessa mellan om-
fring och Sjöme. De fina är de gröna Sjömebakten
(Sjömebakten) som sitter i bakten och på upp till
Sjömen. Man kallas det Örbakten eller garnet för Sjömen.

4253

28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sedan pitter eller träs om de lilla blybitarna på
Sivvonen. När man redde en av näring, på man inför den med 9-12 ti.g.
Man skuljer mellan pättgarn och diivgarn. För i
tiden sätter man garnen om på botten. Dessa är
alltså 50 var quenda om tillagarnen och lättare kladda
med spår. Dessutom har man stora stenar, som sätter i botten
i kanten och de med dem.

Man har där jämte stora draggas en på varje sida med
en 15 kg. vikt på samt holer. Först draggas på en lina,
som kallas "fod" och den fätes vid näringarna. Dessutom
går det en ^{hand} plock i vattenytan för draggas. På den
yftersta plocken har man två flaggor och på den
inre en. Man ser att markerna börjar och slutet
är ganska.

Men vareligen på låta man dem döra eller flyta.
Man förtu ena änden av garnet i båtenes akter
och den andre vid en varel eller om det är möjligt
en kasterna. Sedan låter man båten om garnet
döra med strömmen.

Om man nu berättar, att det god tråd makor på ett
tråd, så skulle 15 00 för bli 3000 makor. Detta gäller
i vareligh. Fab. ett halvt garn. Tråd sådana halv
tråd ett halvt men ibland kan man göra, som man
och två halv. När man får se, så kan man 24
sådana halv med seg.

När man kommer hem med den evend. frögsten
så kan man på varje halv och två halvtråd, som
sitta på en 6 meters avstånd på vareligh om
på 2:a 2 meters höjd på stolpar. Över den färes

lägg man örulanten med spärra om örn den andra
rundanten med blyna. Man bryr sig inte på brödet
eller morgonen och sedan får de många full middag,
särskilt frö- och fröbiter.

Sedan blir man varje halv eller mer för sig.
Man har en kupa eller klypa, som är frö meter lång
och som är gjord av en. Antingen av den enda
stygge eller kan man få ihop frö smala bitar.
Dessa måste användas efter ganska storlek. Därför
kloandel börjar med, att man lägger ihop fladdbitar
och varo jämte tillhörande nät. Det sitter på en fladdbit
på varje alm. Sedan drog man varje bit om på kulan,
var efter var. Sedan man fått alla bitarna på, och
kan man ett band om klypans ände.

På samma sätt gjordes man "blyna". Man slyuter upp
sivorna och lägger blyna på ett tråg, var efter
var med en blybit mellan sig.

Torsbergarna: Dessa är nägot vil bändare är siltlagaren. De är 18-1 $\frac{1}{2}$ -16 tom p. alm. Dessa är mycket långa, en 400-500 fotman. De är gjorda av Egyptiskt Kungsgarn n: r 50 sex trådigt. Mellan tråderna på siltlagaren eller rättare den grova linan hälls på detta ställe, är det samma på torsbergarna tälva(ar). Den är gjord av silk eller tolv trådigt garn. I tälven sitta i de fina stora kordflåd 2 $\frac{1}{2}$ tum höga och 2 tum breda, på är de hos de sanna mycket små knapp 1 tum höga och $\frac{1}{2}$ tum höga. De hälls skärstodes och vitta på en alus ordentligt på varandra. I underkorten har man placerat stänligen stora stenar på en fanns ordentligt på varandra. Man berättar, att det gjord fyra skärstodes på en sten. Man säger därför ordentligt ibland att garnet är ordentligt och de många stenas läng.

Flundregarn.

4253

(stora muren)

Sessa är ännu vidväntare än fördagarna. Vanligen
 är de 9-12 bords p. alm. Kanten ^{tälms} kallas ^{tälms} tälms. I
 överkanten är ^{känstokets} fladitades förtade m. i underkanten stenas.
 på en fanns arland på vardera. De är också gjorda
 m: n 50 tecknade. Samt i kanten (senan) 20 m: n - tolv -
 nådel.

Seo man sätter ut gämen, måste ha något föremål
 för att utmärka deras ställe. Man använder näsfin
^{valgre} rulle. Man kan olika modeller. Den enklaste tyggen
 beskrivlar en tråkig eller ett ställe, som är 2:a fyra
 alnar långt om på denna kan man placera en gaffel
 smitt på tre eller fyra korkskivor 2:a 10-12 tum i
 genomskärning, om 1/2 höga, vanligen är den övre stötk
 och de andra två mindre. I nedre änden på
 denna sätter en stor sten på ett par kg. tyngd. I
 övre änden kan man placera en nit eller annat
 slag, som näsfin utsettes med en lantuna.

Skriv endast på denna sida!

32

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4253

Man placerar garnen på 8-10 fannas djup
ibland rätter men den på grundna rätter, där det
endast är en 4-5 fannar, ibland ända vid stranden
ex. i åmynningen, där det är så gumb, att spåna
nå över vattnet.

33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Pillering: Man fiskade med i Lynechet om vintern, då det var mycket kallt, även för till, så att nästan hela Åreundlag, om att man kunde gå Full Koppen hem. Numera användes man piller både som man om vinter. Det är särskilt starkt man tar. Men det är med annat fiskare, som ryddas uter sig med sådant fiske.

En pille består av ett långt tvärlin, som mätte c:a 15 fannor. Tänden på denna lin var försett förmedelst en liten ögla, en pille, som utgjordes av en c:a tre tum lång blyklump. I denna nedre del är insatta eller gjutna två stycken stora aluminiumar. Man fabricerar piller gäta. Man köper blyet och smälter det i en träform, som man skurit ut. Dessa skall vara avpassad, så att aluminiumen lägges ner i det smälta blyet.

Det främsta är att man har en form av

4253

35.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gjutjärn, bestående två halvundor devar, utskottade
för den stora storleken, som man sedan påttel Fultam-

man.

Om det var vinter eller isen låg, fukt man brukar
had i denna med en yka och sedan slappas ner
den i detta.

Efter tiden var gjord av brennolja n:o 12.

Man fuktade med piller nästan hela dagen, med
utskott endast för matiden, ändå fukt det var
mottat.

Man fuktade med piller på en 8-10 fannmas
djup. Man hade endast en linä till varje
piller.

Slenna linä skyddade man ej från förtväre genom
att koka den i vatten utan man brukade tvätta
den del, som blev söndig.

Tobisrot. Ämnena användes för att ta ager med.
eller bättre tobis-fisken är ett gott bete.

Man tar den i ett slags nät, som kallas "ö", som
består av två ämnen, vardera femton meter långa
samt en kalle, som utgör östra nätet.

Hela nätet är knutet med 9-12 kvadrata-
grypstedt bomullsgarn.

Marboenas storlek är i kalven. 60 bor på aln, men
i ämnena endast 48 bor på aln. Det är alltså
frånare marbor i kalven (balkdel) än i ämnena.

Törshanten på ämnena eller på fatnarna sitta
spårholas medan man i underhanten har
blz eller hättung.

Kalen är fyra meter lång och en meter djup.

Om ridgarn spår ut lej, när man drar
den på bottnen.

Man har den på ett djup av $2\frac{1}{2}$ m.

4253

Men han får ha besök med sin familj och,
men då får man ha det med vidtänkare
mår. Det är stora mår i denna.

37.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uttersjike. Detta följande mer, såd och i ingras. Men
 passas på, när den skall gå om hanta sin mal, den
 vaktiga utgöres av fute. Det är speciellt på vintern,
 det är en löggen, som jagar eller fiske uter. Den såder
 uter en stor katt. Den tycker mycket om att
 smuggla sig omkring i vassen för att få tag i sin fode.
 För övrigt är den ett mycket givligt djur, som ej
 nöjer sig med snöens än allt, som den kan komma
 över. Blir det på mycket eller fins del mycket
 fiske, så den del hända, att den kommer åter till
 "mat-platsen". Det är särskilt då, som man bör
 vara på den och skjuta den, varligen med hagel-
 gevär.

Den går, som det står, att, då en vild felle freg, som
 hade en komma av slaktbänk, kan han ut för
 att vittja den, kan det fann en stor uter död där.
 Den hade tydligen smut ut på jubb på fute och

4253

i den tron att det fanns någon där, tycktes många
änjin där men sedan ej kunnat komma därpå
utan vid sin anhängningar såvidleg kvarts. Slade
Nommen värl ar tomullsgarn, hede den eju lätt
kunnat tege sig ill, då den endast vilid i
sänder del med sina stärke tändu.

39.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

SK. Håll, Romm. för.
1957

4253

E. Lundberg
Sv. Åkesson Romm.

46

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fisketur. En fiskare sökte ju med alla medel att skaffa
Och en god fjätelghet genom att ställa sig väl med
naturnaturerna.

Säkunda talade man frälde om för mig att om man
ville ha tur i fisket, skulle kända, i andra, mannen
tog ut näbb, mata knäppnålar eller spika i detta eller
spotta i detta. Detta skulle ju utan tvivel hade
någon kända dären.

Avslutades talade de om för mig att om man ha
villig tur, skulle sluta på näringarna med en båt,
och om de försöker taget bort buren.

Om man då man var på väg ut för att fiska mitt
en kaising (korsing) på aurig, om att djävlar var ute
och ålle på vägen och man skulle ut på färd.

Jag störde det, då att om man skulle ej hade någon
fjätelghet om ofta kunde ha tur vid fisket, såväl
och otursliga oaktat.

Resutten följde de gamla om, att man icke fick
 trampa över näten, då man fide bett ut dem på
 tråkeplatserna. Ögendarligt nog lärde man ej till
 något botemedel från ex. korstucken eller något dylikt.
 Man fick uträta sig för de oventliga följderna därav.
 Och tyck konvalescenserna, som de än blev.

De gamla följde även om, att om man på vägen
 till sjön, luttade en häst på marken, så skulle
 man lägga den i fören på båten. Det skulle
 den ha till nytta sig vid fisket.

En annan sak, som man ännu måste vara noggrann med,
 var att vandra på sjön. Det kommer den med om tar
 bort lyden.

En annan ännu mycket ögendarlig sed, som de gamla
 berättade, var, att man ej fick göra sitt behov, förrän
 man varit ute om natt gännen och sedan kommit
 i land.

De gamla berättar oss, att man ej fido nånder
djuren eller sötans namn på sjön, då fisker
man sig åt den onde. Närna dröje man sig ej
det utom det frökommne rätt ofta, att näs en båt
ligger för ankare, de ombordvarande båd vända och
svära uten det med för näs men för den.

Den, som omkom på sjön, kallades strandvaskare.
Om man befanns långt ifrån land, så begrav man
döden ute på havet. Detta skedd så, att man tog
en segelduk och byggde om liket. Sedan lade man
en sten i änden och placerade liket på en träda på
relingen. Skäpfer tärte kaptenen en båt om den
döde. Och sedan lyfte man på trädan, då
kastade liket rätt ut i havet och
sjön omedelbart.

Reljert om man lag nära land, så seglade
man dit om begrav vidertvände där.